

nosta měst. notářského úřadu použiv práva veta podle § 12 zák. č. 243/22 požádal starostu města K., aby provedení tohoto usnesení bylo zastaveno. — Na to předložil notářský úřad v K. usnesení měst. zastupitelstva župnímu úřadu se žádostí, aby ta část usnesení, která se vztahuje na volbu st-lů, byla zrušena. — Nař. rozhodnutími neschválil župan župy košické na základě ustanovení § 13 zák. č. 233/20 shora uvedené usnesení města K. Rozhodnutí ta nejsou opatřena žádným poučením o opravných prostředcích.

Rozhoduje o stížnosti na tato rozhodnutí podané, musil nss předem zkoumati, jsou-li dány podmínky jeho kompetence, zejména také s hlediska § 5 zák. o ss.

Jde o jmenování měst. úředníků obecním zastupitelstvem, kterážto usnesení vyžadují podle § 13 odst. 1 zák. č. 233/20 schválení županova. Žal. úřad opřel svá rozhodnutí o toto ustanovení § 13 zák. Již z povahy úkonu tohoto, jakožto »schválení« dohlédacího úřadu, na němž závisí platnost aktu, jímž město zvolilo st-le na systemisovaná místa, jest patrné, že úkon ten jest založen v pravomoci onoho úřadu, jakožto úřadu dohlédacího mocí jeho dozorčího práva, není však instančním výrokem vyšší stolice, vyvolaným nějakým opravným prostředkem, za jaký ovšem přípis měst. notářského úřadu považovati nelze.

Zákon z 31. března 1920 č. 233 Sb. nemá sám ustanovení, že by rozhodnutí županovo ohledně neschválení usnesení měst. zastupitelstva stran jmenování měst. úředníků bylo konečným a také vl. nař. č. 335/22 takového ustanovení neobsahuje. Nutno proto v tom směru použití všeobecných norem upravujících instanční postup u úřadů politických, dle kterých instanční postup proti úředním úkonům úřadů nižší instance končí teprve centrálním úřadem. Poněvadž z cit. zákona není vůbec patrné, že by zamýšlel vyloučiti další opravný prostředek proti opatření županovu, jest zřejmo, že nař. rozhodnutí nebyla dosud vyřešena po rozumu § 5 zák. o ss a slušelo proto stížnost podanou do výroků župního úřadu odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 8009.

Samospráva okresní. — Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Člen okr. správní komise, zřízené podle § 81 zák. o okres. zastupitelstvech, nemůže se stížností k nss-u dovolávati ochrany práv členských.

(Nález ze dne 5. června 1929 č. 11.100.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A. 2684/23.

V ě c: Josef A. v N. proti zemskému správnímu výboru v Praze o platnost svolání schůze okr. správ. komise.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: Odvolání st-le z usnesení osk v N. z 27. října 1927 o prodeji budovy okr. úřadovny, v němž st-l vytýkal, že celé jednání ve schůzi bylo zmatečné, poněvadž schůze nebyla 8 dní předem svolána, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě z toho důvodu, že právo st-le jako člena osk nebylo nijak dotčeno a příslušná instrukce nebyla porušena.

Stížnost do tohoto rozhodnutí je založena na právním názoru, že právem člena osk jest, aby pozvání ke schůzi této komise dostal nejméně 8 dní předem. Jednaje o stížnosti uvažoval nss především o zásadní otázce, zda podle platného řádu právního zakládají se členstvím v osk pro nositele této funkce také členská práva, jichž porušení by mohlo býti naříkáno před nss (§ 2 zák. o ss).

Po rozpuštění okr. zastupitelstev v Čech. byly podle § 81 zák. o okr. zastup. jmenovány v dohodě se zsp-ou okr. správ. komise, aby prozatímně spravovaly záležitosti samosprávných okresů.

Nss vyslovil již v nál. Boh. A. 4264/24, že osoba povoláná k prozatímní správě podle § 81 zák. o okr. zast. jest jako správce nebo člen kolegiální správy, ustanovený k zatímnímu vedení prací rozpuštěného sboru legálního, vždy jen pouhým orgánem a že může býti úřadem, jemuž náleží o prozatímní správu se postarati, kdykoli libovolně odvolána. Postavení člena osk, která je pouhým sborem gerentským, je tedy podstatně odlišné od právní posice voleného člena okr. zastupitelstva nebo okr. výboru. Již z toho plyne, že pro otázku členských práv členů sborů gerentských nejsou rozhodny úvahy, které vedly k přiznání člen. práv voleným členům zastupitelských sborů, nýbrž že otázku tuto sluší řešiti samostatně se zřetelem ke zvláštní právní povaze instituce gerentství zavedeného zákonodárstvím o samosprávě místní, zejména obecní a okresní.

Při tom bylo uvážiti, že i pro právní konstrukci členských práv volených členů samosprávných sborů lze nalézt v zákonných předpisech zpravidla oporu jen nepřímou, a že zejména myšlenka zájmového zastoupení, v níž nalezena byla opora pro uznávání členských práv volených členů zastupitelských sborů (srov. Hoetzel: Strany v rak. řízení správním str. 170), na členy sborů gerentských vůbec nedopadá. — Není pozitivně právního podkladu pro názor, že členům osk přísluší členská práva obdobná oněm, která zakládají se na právním postavení volených členů sborů zastupitelských.

Nelze tedy právní postavení členů osk klásti na roveň postavení členů volených sborů zastupitelských a ježto není ani jiného právního podkladu pro uznání členských práv členů osk, není dán případ ochrany práv subj. podle § 2 zák. o ss.

Ve sporném případě namítá st-l, že schůze osk nebyla svolána nejméně 8 dní napřed, čímž vytýká porušení instrukce pro osk z 26. ledna 1920 č. 7137/III, která v bodu 5. stanoví, že schůze osk jest svolávaná nejméně 8 dní předem. Lze-li právo na svolání schůze osk v předepsané lhůtě představit si jen jako právo členské, pak stížnosti vytýkající, že schůze nebyla včas svolána, lze rozuměti jen jako stížnosti domáhající se ochrany práv členských. Podle toho, co bylo svrchu vyloženo, nelze uznati členy osk-i za nositele práv členských, zejména když ustanovení pouhé instrukce o svolání schůzí osk nemá povahu normy zakládající subj. práva členská, nýbrž jeví se jako objektivní předpis, kterým se ukládá předsedovi osk určitá povinnost, čelící k tomu, aby řádná správa věcí okresu byla zajištěna.

Domáhá se tedy st-l toliko ochrany svého osobního zájmu, který však není soudní ochrany podle předpisu § 2 zák. o ss účasten.